

angivne tre Former for Befordring: af rejssende, af Rejsegods, d. v. s. saadant, der følger med den rejssende, men som overgives i Befordrerens Varetægt — i Modsætning til de Effekter, som den rejssende beholder hos sig, jfr. §§ 18, 3. Stk., og 22, sidste Stykke —, og af (andet) Gods.

Bestemmelserne herom er i væsentlig Grad bygget paa de allerede i Jernbaneretten gældende Regler, jfr. Bekendtgørelse Nr. 149 af 28. April 1934.

I. Billet.

ad § 3.

Kravene til Billettens normale Indhold stemmer med Konventionens Art. 3, idet dog § 34 tillader Ministeren for offentlige Arbejder at fastsætte Lempelser, for saa vidt *indenrigsk* Luftfart angaar. Ved sammensat Befordring kan i Henhold til § 31, 2. Stk., jfr. Konventionens Art. 31, 2. Stk., ogsaa Vilkaarene for de andre Befordringsmaader optages i Billetten.

Virkningerne af, at Forskrifterne ikke er iagttaget, er ligeledes de i Konventionen fastsatte, hvorved bemærkes, at medens den Omstændighed, at Billetten ikke har det foreskrevne Indhold, eller at den er gaaet tabt, er uden Indflydelse paa Befordringsaftalens Gyldighed og Lovens Anvendelse paa Befordringen, vil en Undladelse af at udstede Billet vel ligeledes lade Aftalens Gyldighed uberørt, men afskære Befordreren fra at paaberaabe sig de Bestemmelser, som udelukker eller begrænser hans Ansvar, jfr. herom nedenfor ad § 25, medens han omvendt maa finde sig i, at Loven anvendes *imod* ham.

Hvad der maa kræves, for at Billet overhovedet kan siges at foreligge, er lige saa lidt afgjort i Udkastet som i Konventionen, men under alle Omstændigheder maa der foreligge et Dokument, der oplyser, hvilken Ret til Befordring der tilkommer Indehaveren (d. v. s. Bestemmelsessted for Rejsen maa være angivet), og mod hvem Retten kan gøres gældende (d. v. s. Dokumentet maa indeholde Oplysning om Befordreren).

II. Rejsegodsbevis.

ad § 4.

Denne Paragraf stemmer ligeledes med den tilsvarende Art. 4 i Konventionen, idet den forskellige Udtryksform i 1. Stk. alene er af sproglig Art, jfr. dog § 34, hvorefter Ministeren for offentlige Arbejder kan lempe Kravene til Indholdet af Rejsegodsbeviset, for saa vidt angaar *indenrigsk* Luftfart. Ved sammensat Befordring kan Vilkaarene for de andre Befordringsmaader optages i Rejsegodsbeviset, jfr. § 31, 2. Stk.

Beviset udfærdiges i to Eksemplarer og har efter 2. Stk., Rubr. e, Karakteren af Legitimationspapir, saaledes at Befordreren frigøres ved i god Tro at udlevere Rejsegodset til Indehaveren, jfr. for Jernbanebefordring den tilsvarende Bestemmelse i § 15, 3. Stk., i Bekendtgørelse Nr. 149 af 28. April 1934.

Virkningerne af, at Rejsegodsbevis ikke er udstedt, ikke har det foreskrevne Indhold eller er gaaet tabt, bestemmes paa lignende Maade som i § 3 med Hensyn til Billet, dog at den Virkning, at Befordreren ikke kan paaberaabe sig de Bestemmelser, der udelukker eller begrænser hans Ansvar, ikke blot indtræder, hvor han modtager Rejsegodset, *uden* at der udstedes Bevis, men ogsaa, hvor det udstedte Bevis ikke oplyser Billettens Nummer, Stykkernes Antal og Vægt, eller ikke angiver, at Befordringen er undergivet de Ansvarsregler, som fastsættes i Loven.

III. Luftfragtbev.

ad § 5.

Da Anvendelsen af Luftfragtbev. efter Udkastets følgende Bestemmelser er af afgørende Betydning for begge Parter, gør Paragraffens første Stykke — i Overensstemmelse med Konventionens Art. 5, 1. Stk. — det til en Pligt for Afsenderen paa Befordrerens Begæring at udfærdige og til ham afgive saadant Dokument, medens han omvendt faar Ret til at kræve, at Befordreren modtager Dokumentet.

Gennemførelsen heraf søges sikret ved Reglerne i §§ 9 og 10, jfr. § 5, 2. Stk., hvor-